

DE LOQUUTIONIBUS EXPERIMENTIBUS Divini Verbi Incarnationem.

DISTINCTIONIS SEXTÆ SYNOPSIS.

*Corporis ac animæ qualis foret unio Christi,
Prendere Doctores non potuere prius.*

Sic incipit: *Ex præmissis.*

Sic terminat: *Testimonia.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de conditionibus constituentibus actum unionis naturæ humanæ cum divino Verbo, sive an assumens, & assumptum habeant rationem naturæ, aut personæ; sed in præsentî determinat de conditionibus unionis actum consequentibus: ergo rectè inter se hæc distinctiones coherere videntur.

2. Consequentia probatur: Prius est constituere unionis actum naturæ humanæ cum divino Verbo, quam de conditionibus ipsum consequentibus determinare; eò quod istæ ex unionis constitutivo tanquam rivuli ex fonte promanare videantur; sed Magister in superiori distinctione egit de conditionibus constituentibus unionis actum naturæ humanæ cum divino Verbo; ergo modo de ipsius unionis conditionibus actum consequentibus determinare, haud dubiè erit connexam connexionis servare methodum.

3. Dividitur præsens distinctio in duas præcipuas partes. In quarum prima quasdam proponit quæstiones Magister, videlicet, an Deus factus sit homo; vel homo factus sit Deus, & huiusmodi. In secundâ vero, antiquorum opiniones circa præsentem materiam, sive Verbi Divini Incarnationem refert, & non refellit, sed infixò aculeo fugit Magister.

4. PRO PRIMÆ igitur partis plenissimo captu, en primum theoremata: *His loquutionibus; Deus factus est homo: Homo factus est Deus; aliisque consimilibus, agerrimè possumus responsonem præbere. Quod clarè*

inducunt ea, quæ textus littera continet. Sic ibi affatur Magister: *In huius profunditatis reseratione, & scrupulosa quæstionis expositione, plurimum differre inveniuntur Sapientes.* Unde geminas ex his abstrusas contortasque oriri quæstiones, satis indicit Magister.

5. Primum sit præfigit quæsitum Magister: *An Deus factus sit aliquid, vel aliquid dicatur esse Deus;* cum passim ab omnibus statuatur, Filius Dei factus est homo, Deus est homo, & homo est Deus. Secundum etiam his verbis præfigit dubium Magister: *An sicut benè dicitur: Deus homo factus est; sic benè dici valeat: Homo factus est Deus?*

6. Et respondet Magister, valde arduum censei appositis dubiis solutionem parare, eò quod classici Doctores in eorum solutionibus maximè inter se arbitrare, suumque arbitrium congestè adscribere videantur. Quamobrem eas modo missas facit Magister ad sequentem distinctionem usque, ubi varias Doctorum pro eisdem dubiis abluendis responsones adducit. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

7. PRO SECUNDÆ vero, & ultimæ distinctionis partis solerti examine en secundum theoremata: *Tres extant hic in litterâ antiquorum opiniones de Verbi Divini admirabili Incarnatione.* Cuius probatio solum desumitur ex nuda illarum litterali narratione, quin eas ad limam iam nunc advocare intendat Magister, sed potius arguta ipsarum discussio arbitrio legentium ultro committit.

8. Prima veterum Doctorum olim sententia asserbat, duo in Christo Domino elucere supposita; unum creatum, quod est homo in humanâ naturâ subsistens; & increatum aliud, quod est ipsum divinum Verbum subsistens in naturâ divinâ.

9. Verum hæc opinio complura præcontinet, ex Magistro, meditatione digna. Primo, quod etsi geminum in Christo construat suppositum; tamen unam duntaxat astruit in ipso personam, nempe personam Verbi Divini; quia suppositum creatum in Christo Domino non importat personam, cum digniori ac perfectiori supposito, divino quippè, extet unitum, & personam exprimat suppositum ad dignitatem expectans. Unde, etsi duo in Christo Domino iuxta hanc sententiam, deprehendantur supposita, una tamen in eo supereminet persona.

10. Secundò, consentaneè iis subiungit opinio, corpus, & animam Christi Domini, non temporis, sed naturæ ordine, prius invicem fuisse unita ad hominis constitutionem; ac proinde hominem ex corpore & animâ conditum, fuisse à Divino Verbo assumptum: Cum

autem homo suppositi nomen iure optimo sortiatur, recto illationis tramite defendat opinio, duo in Christo Domino supposita, unum creatum, & increatum aliud, certo certius morari.

11. Tertiò sustinet opinio, proprietatem unius suppositi in Christo Domino non prædicari absolutè de alterâ, sed quadam cum re-duplicatione. Quapropter hæc propositio non est concedenda: Hic homo, demonstrato Christo, est æternus, nisi apponatur, in quantum Deus est. Consimiliter & ista: Hic homo est mortuus, etiam designato Christo, nisi adjiciatur, in quantum homo est.

12. Quartò tandem tenet opinio, quod divini Verbi persona non fuit magis composita post naturæ humanæ à Verbo divino assumptionem, quàm ante, eò quòd homo assumptus ad personæ divinæ unitatem non pertineat. Hæc etenim sententia quasdam Divi Augustini, & Hilarii in sui validum fulcimentum auctoritates producit in littera.

13. Divus Augustinus lib. 13. de Trinit. cap. 19. sic scribit: *Cum legitur Verbum caro factum est, in Verbo intelligo verum Dei Filium; in carne agnosco verum hominis Filium; & utrumque simul unam personam, Deum, & hominem ineffabilis gratia largitate coniunctum*: ergo videtur, duo in Christo Domino elucere supposita, creatum unum, & increatum aliud, etsi unam tantum personam; cum homo sit nomen suppositi, & in concreto unitus supposito non constituat personam.

14. Insuper in Enchir. cap. 38. hæc profert Augustinus verba: *Christus Iesus Deus de Deo est, homo autem natus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine. Utrumque unus, sed aliud propter Verbum, & aliud propter hominem*; sed ex eò quòd Christus Dominus sit unus, etsi aliud propter Verbum; & aliud propter hominem, reverà duo in ipso meditantur supposita, creatum unum, & increatum aliud, etsi una persona, ergo.

15. Uterius, Divum Hilarium hanc fovisse opinionem lib. 10. de Trinit. aliquibus placuit. En eius verba: *Christum non ambigimus esse Deum Verbum, neque rursus Filium hominis ex anima, & corpore confituisse ignoramus*: ergo quia Filius hominis non est compositus ex natura, aut personâ Verbi, sed ex animâ, & corpore: igitur Christus Dominus, in quantum homo, non subsistentiam increatam, sed creatam amplectitur, qua in concreto sit homo; sicque duo supposita, & personâ una Christo Domino assident.

16. Secunda sententia, quam in textus littera recenset Magister, propugnat, unum tantum in Christo Domino esse suppositum, unamque

que solum personam. Unde, in uberiore ipsius explanationem, nonnulla præfata opinio adjicit consecutaria.

17. Primò, hæc asserit sententia, Corpus Christi Domini, eiusque rationalem animam fuisse prius naturâ, & non tempore, unita, non ad suppositi, sed ad naturæ humanæ solitar iam constitutionem; sicque munere unionis naturæ humanæ cum divino Verbo constituitur subsistens, & simul constituit hominem.

18. Secundò, primæ opinionis oppositum firmat, videlicet, unum esse in Christo Domino suppositum, unamque personam in duabus naturis subsistentem, divinâ quippè, & humanâ.

19. Tertiò deducit, vi unitatis suppositi Christi Domini in duplici naturâ, creatâ scilicet, & increatâ, valent verè prædicari de Christo Domino nomina significantia utriusque naturæ attributa, v. g. Deus est mortuus: Hic homo est æternus, & sic de aliis consimilibus propositionibus.

20. Quartò subinfert, quod post naturæ humanæ assumptionem, Verbi divini persona evasit composita, cum prius fuerit simplex; non quidem compositione quasi ex partibus, unde totum resultet; sed quia Verbi divini persona, quæ ante Incarnationem in una tantum erat subsistens persona, post Incarnationem in duabus subsistit naturis.

21. Etiam, qui hanc tuentur opinionem, pluribus Damasceni ad Augustini se muniunt auctoritatibus, quæ in textus littera ad longum possunt à legentibus lustrari. Nos autem unam, aut aliam de crevimus in huius sententiæ adiungere gratiam. Primo ex Augustino lib. 13. de Trinit. cap. 17. dicente: *Ex utraque ergo substantia, & divinitatis, & humanitatis unus atque idem est Deus; Dei, & hominis Filius Iesus Christus, ut verus Deus, ita etiam homo verus*. Ergo quia Christus Dominus verè est persona composita ex duabus naturis, divina, & humana.

22. Secundò ex ipso Augustino, eodem in libro ac capite apprimè scribente: *Sic Deo coniungi potuit humana natura, ut ex duabus substantiis fieret una persona: Ac per hoc iam est ex tribus, Deo, anima, & carne*. Ergo satis expressè alloquitur Augustinus in thesis contemplationem, quòd Christus Dominus sit persona composita ex deitate, & humanitate, tanquam ex geminatis naturis.

23. Tertiò, idipsum sic consuadet Damascenus lib. 3. de fide orthodox. cap. 5. & seqq. *In Domino nostro Iesu Christo duas quidem naturas agnoscimus, unam autem hypostasim ex utrisque compositam*: ergo quia in Christo Domino unum elucet suppositum, unaque persona ex dua-

bus naturis, humanâ quippè, & divinâ, composita.

24. Quartò, sic ibidem affatur Damascenus: *Incarvatus est ergò Christus ex Virgine assumens primitias nostræ massæ, ut ipsa extiterit carni hypostasis, quæ Dei Verbi hypostasis etiam composita, & facta fuerit, quæ prius simplex erat Verbi hypostasis: composita verò ex duabus perfectis naturis deitate, & humanitate*: igitur persona Verbi Divini, etsi prius simplex fuerit, sive ante Incarnationem; tamen post naturæ humanæ assumptionem, duabus naturis composita eluxit; non compositione ex partibus, unde totum resultat, sed quia Verbi persona, quæ in unâ tantum naturâ ante Incarnationem subsistebat, post illam in duabus subsistit.

25. Tertia sententia hic etiam tradita à Magistro sustinet Verbum Divinum humanam assumpsisse naturam, ut habitum, sive indumentum. Quæ in sui propugnationem quatuor in littera observare videtur.

26. Primum, animam rationalem Christi Domini, ipsiusque corpus vicissim divisa, omnique compositione eliminata inter se, fuisse à Verbo Divino assumpta, ita ut dum dicimus, Filius Dei assumpsit naturam humanam, vertat hunc sensum, assumpsit partes humanæ naturæ, quæ humana natura dicuntur, quemadmodum partes domus dicuntur Domus.

27. Secundum, quòd anima Christi Domini, eiusque corpus Verbi Divini personalitatem non referunt, sed veluti quoddam extrinsecum se habent ad illam, sicut passim de indumento respectu hominis dicimus; atque adeò Christus Dominus solum extrinsecè est homo, etsi dicatur esse, & fieri hominem, quia humanitatem extrinsecè induit, quâ in formâ visibili hominis mundo apparuit.

28. Tertium, quòd corpus, animaque rationalis Christi Domini solum accidentaliter per modum extrinseci habitus fuerunt Verbo Divino unita, quemadmodum vestis corpori unitur; sicque persona Verbi, nec componit hominem, nec intrinsecè, sed extrinsecè solum est homo.

29. Quartum, ex arctata illatione hæc observat opinio, in Christo Domino unam duntaxat esse personam, non compositam, sed æque simplicem post assumptionem naturæ humanæ à Verbo Divino, ac antè; eò quòd solum accidentaliter per modum extrinseci habitus fuerit ipsi unita.

30. Pro hac opinione etiam eius Affectæ nonnulla ex Sanctis Patribus congerunt testimonia. Primò ex Augustino exponente illud Apосто-

Apostoli ad Philip. cap. 2. *Habitu inventus ut homo, &c.* ibique enodate ostendente, Filium dici factum esse hominem, vel esse hominem secundum habitum; sed ex eo quòd factus sit homo, vel sit homo secundum habitum, solum extrinsecè est homo: ergo.

31. Secundo, eodem ex Augustino lib. 4. de Trinit. cap. 21. sic suum promovent assumptum: *Si queritur Incarnatio quomodo facta sit, ipsum Verbum Dei dico carne factum, idest, hominem factum, ut carnalibus memoris congruenter appareret indutum*; sed Verbum Dei carne factum, sic carnalibus membris congruenter aparere indutum, revera est, extrinsecè solum esse hominem: ergo.

32. Tertiò, ipso semper assiduo comite Augustino lib. 2. contra Maximinum, cap. 22. his suadent verbis intentum: *Cum esset per se ipsum invisibilis, visibilis in homine apparuit, quem de femina suscipere dignatus est*: ergo solum Christus Dominus est, vel dicitur homo, quia cum esset invisibilis, visibilis inter homines apparuit homo.

33. Quartò, etiam sic Divi Hilarii suffragio lib. 10. de Trinit. tentant opinioni novum adjicere robur: *Quomodo Dei Filius natus est ex Maria, nisi quia in forma Dei propter naturam divinam; & in forma servi ex conceptione Spiritus Sancti secundum hominis habitum repertus est. Non fuit habitus ille tantum hominis, sed ut hominis*: igitur solum Christus Dominus fuit Beatissimæ Virginis Matris Filius, quia formâ, & habitu hominis repertus est homo, quòd nihil intrinsecum corgò adhibere videtur.

34. Quintò tandem, hæc ratione, sive congruentiâ urgent præfate opinionis sequaces: Deus assumens naturam humanam, factus est homo: ergo quia propter acceptum hominem, dicitur Deus verè esse homo; & propter assumptum Deum, dicitur homo esse Deus: ergo si essentialiter, inquit, Deus esset homo, vel homo esset Deus, si tunc Deus assumpsisset hominem in sexu muliebri; & mulier essentialiter Deus esset, & Deus essentialiter mulier; sed potuit Deus assumere hominem in sexu muliebri: ergo & potuit mulier esse essentialiter Deus; & Deus essentialiter mulier: ergo cum non mediocre absurdum hæc in nos ingerere videantur, necessario sustinere debemus Christum Dominum solum extrinsecè apparenterque hominem fuisse.

35. En modo triplicem Doctorum Veterum opinionem, quas Magister in hac distinctione adducit, easque discussioni examini que legentium relinquit: At in distinctione sequenti rem hanc pro dignitate tractare videtur. Ibi enim acum credo inveniet Lector, si acum quærat; cum nihil possit nec addi, nec adimi. Nos autem coronidem

his imponimus distinctioni. Et hæc de secundâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

Q U Æ S T I O N E S.

36. **Q**UÆSTIO I. An istæ locutiones: Deus factus est homo: Deus est homo: Homo est Deus, catholicum vertant sensum? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 7. q. 1. art. 1. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 16. art. 1. & seqq. Camerarius tom. 3. q. 16. art. 1. & seqq. Nicolai in 3. dist. 7. q. 2. art. 1. & 2. Philip. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 8. dub. 1. Rayner de Pisis verb. Incarn. cap. 6. & seqq.
37. Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 7. q. 1. & 2. Maltrius tom. 3. disp. 2. q. 11. art. 1. Poncius tract. 11. disp. 40. q. 3. & in Comment. in 3. dist. 1. num. 3. & 14. Bellutus in 3. disp. 25. q. 2. Vulpes disp. 18. art. 4. Gallus in 3. dist. 7. q. 1. cap. 1. Delgadillo 2. p. cap. 18. difficult. unic. dub. 6. Rada in 3. controv. 8. art. 1. & seqq. Felix de Incarn. cap. 21. diff. 2. & 3. Aquila in 3. dist. 7. q. 1.
38. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. tom. 1. disp. 35. sect. 1. Muniessa de Incarn. disp. 2. sect. 7. & 8. Aranda lib. 1. disp. 1. sect. 5. §. 2. & disp. 4. sect. 2. §. 4. Lugo disp. 23. sect. 1. & 2. Bernal disp. 45. sect. 2. Mart. Perez de Incarn. disp. 40. sect. 1. & seqq. Rhodès tract. 7. disp. 2. q. 5. Peñafiel tom. 4. disp. 11. sect. 2.
39. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 7. q. 1. & 2. Gabriel in 3. dist. 7. q. 1. art. 3. Etlus in 3. dist. 7. §. 2. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 10. q. 3. Baldius lib. 2. quest. 2. q. 10. difficult. 6. & seqq. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 9. sect. 2. Baudun. tract. 1. q. 17. art. 1. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 6. dub. 6.
40. Quæstio 2. An persona Christi Domini sit propriè, & verè composita? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 2. art. 4. Godoy in 3. p. tract. 2. disp. 10. §. 1. & seqq. Prudentius de Incarn. tract. ult. disp. ult. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 4. q. 2. art. 4. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 6. art. 2. Camerarius tom. 3. q. 2. art. 4. Nicolai in 3. dist. 6. q. 1. art. 6. & q. 2. art. 3. Philip. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 3. dub. 3. Cayetanus 3. p. q. 2. art. 4. Medina in 3. q. 2. art. 4. Victoria 3. p. art. 4. q. 2. art. 4.
41. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 6. q. 3. Maltrius tom. 3. disp. 2. q. 2. art. 1. Boyvin 2. p. cap. 3. q. 6. Durand. tom. 3. tract. 4. disp. 5. q. 2. Bellutus in 3. disp. 2. q. 2. Faber in 3. disp. 16. q. 1. Delgadillo p. 1. cap. 1. diff. 7. dub. 4. Rada 3. p. controv. 3. art. 3. Felix de Incarn. cap. 5. diff. 3. Cavellus in Schol. in 3. dist. 6. q. 3.

Ex

42. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3. p. disp. 7. sect. 4. & disp. 8. sect. 1. Vazq. in 3. p. disp. 16. cap. 1. Aranda lib. 1. disp. 1. sect. 5. §. 2. Bernal disp. 13. sect. 3. & seqq. Mart. Perez disp. 8. sect. 1. Rhodès, tract. 7. disp. 2. q. 5. sect. 2. §. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 8. sect. 3. Muniessa de Incarn. disp. 2. sect. 1. num. 19. Amicus tom. 6. disp. 9. sect. 2.
43. Ex Aliis D. Bonaventura in 3. dist. 6. q. 2. art. 2. Alenf. 3. p. q. 6. memb. 2. art. 5. Baldius lib. 2. quest. 2. q. 3. difficult. 7. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 2. sect. 3. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 3. dub. 4. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 2. q. 3. Baudun tract. 1. q. 2. art. 2. Etlus in 3. dist. 6. §. 2.
44. Quæstio 3. In quo formalis communicationis idiomatum consistat ratio? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 16. art. 1. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 16. art. 4. dub. unic. Philip. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 8. dub. 2. Nicolai in 3. dist. 7. q. 2. art. 1. & 2. Camerarius tom. 3. q. 16. art. 1. & seqq. Rayner. de Pisis verb. Incarn. cap. 6. & seqq.
45. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 7. q. 2. Maltrius tom. 3. disp. 2. q. 11. art. 1. Poncius tract. 11. disp. 40. q. ult. Boyvin 2. p. cap. 6. q. 4. Delgadillo 1. p. cap. 5. difficult. unic. dub. 1. Rada 3. p. controv. 1. art. 3. dub. unic. Herincx p. 4. disp. 1. q. 10. Felix de Incarn. cap. 21. difficult. 1. Vulpes disp. 18. art. 4. Gallus in 3. dist. 7. q. 1. cap. 1. & seqq.
46. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. tom. 1. disp. 35. sect. 1. Aranda lib. 1. disp. 6. sect. 1. §. 1. Coninch disp. 7. de Trinit. & 18. de Incarn. Bernard. disp. 45. & 46. sect. 4. §. 4. Arriaga disp. 46. sect. 2. Lugo de Incarn. disp. 23. sect. 1. & seqq. Mart. Perez disp. 39. sect. 1. Rhodès tract. 7. disp. 2. q. 5. sect. 3. §. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 11. sect. 1. Carleton tom. 2. disp. 56. sect. 1. & 2. Muniessa disp. 2. sect. 7.
47. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 7. q. 1. & 2. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 9. sect. 1. Baldius lib. 1. quest. 1. q. 10. difficult. 3. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 10. q. 1. & 2. Baudunius tract. 1. q. 16. art. 1. Etlus in 3. dist. 7. §. 2. & seqq. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 6. dub. 8. & seqq. Gabriel in 3. dist. 7. q. 1. art. 3.
48. Quæstio 4. An Christus Dominus dicendus sit duo propter dualitatem natura, aut unus propter unitatem personæ? De quò, hic dist. 1. quest. 17.
49. Quæstio 5. An una persona divina plures naturas creatas assumere possit? De quò, hic dist. 1. q. 13.
50. Quæstio 6. An, quemadmodum in Christo Domino duplex reperitur natura; gemina etiam subsistentia inveniatur? De quò, hic dist. 2. q. 7. Tom. III. H Quæ

51. Quæstio 7. An si Verbum assumpsisset sexum muliebrem, posset dici mulier, sicuti dicitur homo, quia humanitatem accepit? De quò, *hic q. 3.*

52. Quæstio 8. An Verbum Divinum per Incarnationem sit mutatum? De quò, *hic dist. 1. q. 1.*

53. Quæstio 9. An unio duarum naturarum in Christo Domino sit terminata ad unitatem personæ, aut naturæ? De quò, *hic dist. 1. q. 15.*

CRISIS LOQUUTIONUM IUXTA opiniones prædictas.

DISTINCTIONIS SEPTIMÆ Synopsis.

*Quæstio multiplici versans ombage Magistros,
Quod parte ex aliqua sectio sexta docet.
Quid veri teneat, dispectis omnibus, isthac
Septima demonstrat, satque superque tibi,*

Sic incipit: *Secundum primam.*

Sic terminat: *Facit.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de conditionibus actum hypostaticæ unionis consequentibus, sive de nonnullis loquutionibus circa unionem naturæ humanæ cum Divino Verbo, iuxta triplicem Veterum Doctorum opinionem, quas ibi indefinitas reliquit; sed in præsentem eas disertissimè enodat, earumque fundamenta ad trutinam consultò vocat: ergo quia firmo connexionis vinculo pollent.

2. Consequentia probatur: Frequens commendataque à Philosophis disputandi methodus est, prius proponere Doctorum opiniones, ipsarumque fundamenta referre; postmodum verò ea plaudere, aut explodere; sed Magister in superiori distinctione triplicem apposuit Veterum Doctorum opinionem de aliquibus loquutionibus, quæ ad Verbi Divini Incarnationis indaginem plurimum conferunt: ergo

dùm eas in præsentem studiosè enodat, earumque fundamenta cogitatò trutinat, reverà totus in illarum connexionem versatur.

3. Dividitur præsentem distinctio in duas præcipuas partes. In quarum primâ suum detegit nutum Magister circa triplicem illam Veterum Doctorum opinionem, quas in superiori distinctione refuso donavit calamo. In secundâ verò, & ultimâ expendit parte ea, in quibus præfata opiniones conveniunt, & ea, in quibus differunt.

4. PRO PRIMÆ igitur partis elucidatione, primum proponitur placitum: *Ubi varia ac diversa extant Doctorum opiniones, ibi varia ac diversa debent exhiberi solutiones.* Quòd duntaxat probat Magister ex litterali ac genuinâ pro ipsis inculcatâ responsione.

5. Expendit igitur iam Magister primam superioris distinctionis theorema, videlicet, quòd his loquutionibus: Deus factus est homo: Homo factus est Deus, & similibus, ægerrimè possumus responsionem præbere. Quamobrem resolvit Magister, quòd hæc propositio: Deus homo factus est, sonat idem ac ista: Deus cœpit esse substantia rationalis, quæ antea non fuerat; & illa: Homo factus est Deus, idem ac ista: Illa rationalis substantia cœpit esse Deus, quod ex gratia habuit, non ex meritis, & naturâ.

6. Unde ad dubium illud: An Deus factus sit aliquid, vel aliquid dicatur esse Deus, eò quòd Filius Dei factus sit homo, respondet primò Magister, iuxta primam Veterum Doctorum opinionem, affirmativè, nempe, quòd Deus factus est aliquid, idest, substantia, quæ esse cœpit. Indeque secundum appositam sententiam firmiter tenendum erit, Christum Dominum prædestinatum esse Dei Filium, non in quantum Deum, sed in quantum hominem.

7. Sed in hanc urget solutionem Magister: Deus cœpit esse aliqua substantia? ergo quia Deus est aliquid, quod non semper fuit sed Deus est idem, quod semper fuit, alioquin immutabilis non foret: ergo Deus vi assumptionis naturæ humanæ in unitatem suppositi, nec cœpit esse aliqua substantia, nec esse aliquid.

8. Respondet Magister, instantiam non premere si benè hoc perpendatur. Concedendum est enim Deum incepisse esse aliquam substantiam, sive aliquid, non simpliciter, sed cum aliquâ modificatione, quippè, secundum carnem factus est aliquid, quod semper non fuit non verò factus est aliquid secundum divinitatem; sicque eius immutabilitas nullam ex hoc iacturam patitur.

9. Insuper, penes secundam opinionem secundò respondet Magister, ipsique loquutionibus iuxta genuinum ipsarum captum solutio-